

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 2/2012-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť T. P., T., zastúpeného advokátom JUDr. P. H., Advokátska kancelária, S. N. V., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co/134/2010 zo 7. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. P. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. októbra 2011 doručená sťažnosť T. P., T. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 Co/134/2010 zo 7. júla 2011.

2. Sťažovateľ v podanej sťažnosti uviedol: «Krajský súd v Prešove Rozsudkom sp. zn. 19 Co/134/2010 zo dňa 7. 7. 2011 rozhodol tak, že potvrdil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 11 C/264/2009-59 zo dňa 13. 10. 2010. Obe rozhodnutia prikladám. Navrhujem pripojiť súdny spis.

Rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 11 C/264/2009-59 o zamietnutí návrhu na určenie neplatnosti zmluvy a určenie vlastníckeho práva nadobudol právoplatnosť dňa 1. 8. 2011. ...

Sťažovatelia podávajú proti Krajskému súdu v Prešove pre konanie a rozhodnutie pod sp. zn. 19 Co/134/2010 z 7. 7. 2011 podľa § 49 zákona NR SR č. 38/1993 Z. z. sťažnosť pre porušenie jeho základných práv a slobôd s nasledovným odôvodnením.

Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 11 C 264/2009-59 zo dňa 13. 10. 2010 rozhodol, že žalobu Tomáša Poníka na určenie neplatnosti zmluvy zamietla. V predmetnom konaní na Okresnom súde Prešov sa žalobca domáhal v súlade s § 40 a Občianskeho zákonníka žalobou o vyslovenie neplatnosti darovacej zmluvy zo dňa 12. 5. 2009, uzatvorenej medzi žalovanými M. S., A. S., L. S. ako darcami a L. O. ako obdarovanou z dôvodu, že ako spoluvlastník nehnuteľností nebol darcami spoluvlastníckych podielov na predmetných nehnuteľnostiach vyzvaný v súlade s § 140 Občianskeho zákonníka na odkúpenie darovaných spoluvlastníckych podielov.

Okresný súd Prešov z dôvodu, že L. O. darované spoluvlastnícke podiely previedla na tretiu osobu, a teda prestala byť ich vlastníčkou, žalobu zamietol s poukazom na ustanovenie § 80 c) Občianskeho súdneho poriadku, a 34 ods. 2 zákona č. 162/2005 Z. z. o katastri nehnuteľností.

Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 19 Co/134/2010 zo dňa 7. 7. 2011 rozsudok Okresného súdu Prešov potvrdil.

V súlade s § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku môže súd prerušiť konanie, ak neurobí iné vhodné opatrenia a prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak sú dal na takéto konanie podnet.

Sťažovateľ je presvedčený, že tak Okresný súd Prešov ako aj Krajský súd v Prešove neprerušenie konania sp. zn. 11 C/264/2009 z dôvodu, že na Okresnom súde Prešov bežalo konanie pod sp. zn. 15 C/260/2009, o ktorom okresný súd Prešov vedel a mal vedomosť,

čo vyplýva aj z poznámok súdu v spise sp. zn. 11 C/264/2009 a ktoré mohlo mať a malo význam pre rozhodnutie súdu v predmetnom konaní sa dopustili zásadného pochybenia a v rozpore s účelom Občianskeho súdneho poriadku § 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý určuje občianske súdne konanie za jednu zo záruk zákonnosti porušili sťažovateľove základné práva a slobody a to právo na súdnu a inú právnu ochranu uvedeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“

Konanie vedené u porušovateľa a jeho predchodcov zasiahlo do práv sťažovateľov takým spôsobom, ktorý nie je možné zvrátiť inak ako samotným rozhodnutím Ústavného súdu SR. Okresný súd Prešov ako aj Krajský súd v Prešove nepostupovali pri výkone svojej právomoci v súlade s predpismi Občianskeho súdneho poriadku, tieto pri svojom rozhodovaní opomenuli, a teda ich rozhodnutie odporuje právnemu poriadku Slovenskej republiky.>>

3. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľov na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co/134/2010 zo dňa 7. 7. 2011 porušené bolo.

Ústavný súd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19 Co/134/2010 zo dňa 7. 7. 2011 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľom trovy právneho zastúpenia na účet ich právneho zástupcu Advokátskej kancelárie JUDr. P. H., s. r. o. do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

1. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

3. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

4. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

6. Podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

III.

1. Podstatou sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 19 Co/134/2010 zo 7. júla 2011. Sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu a porušenie svojho zákonného práva na súdnu ochranu vidí v postupe krajského súdu, ktorým nerozhodol o prerušení konania napriek tomu, že na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) prebieha konanie, ktoré malo mať podľa tvrdenia sťažovateľa význam pre rozhodnutie krajského súdu v predmetnej veci vedenej pod sp. zn. 19 Co/134/2010.

2. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia k námietke sťažovateľa týkajúcej sa skutočnosti, že konanie nebolo prerušené, konštatoval, že *„K odvolacím námietkam žalobcu je treba ešte dodať, že ak nepodal v základnom konaní pred súdom prvého stupňa návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., o ktorom by súd prvého stupňa rozhodol a súd sám konanie neprerušil z dôvodu vedenia iného konania (na existenciu, ktorého poukázal žalobca až v odvolaní) nie je možné túto námietku vyhodnotiť v prospech odvolateľa tak, aby to bolo dôvodom na iné rozhodnutie súdu prvého stupňa.“*

3. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že napadnutý rozsudok rozhodne nevykazuje znaky svojvoľnosti alebo arbitrárnosti a závery v ňom uvedené v súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu tým, že konanie vo veci sťažovateľa nebolo prerušené podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, nie sú ústavne neudržateľné, ako to tvrdí sťažovateľ. Krajský súd zaujal k tejto námietke stanovisko a poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ v konaní pred okresným súdom nepodal návrh na prerušenie konania a existenciu dôvodov na prerušenie konania tvrdil až v odvolacom konaní. Krajský súd v napadnutom rozsudku podľa názoru ústavného súdu primeraným spôsobom reagoval na námietku sťažovateľa a vysvetlil dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie, preto toto rozhodnutie nemožno považovať za arbitrárne, respektíve nepreskúmateľné.

4. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

5. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy a podľa ktorého môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky. Právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje sťažovateľovi proti rozhodnutiu odvolacieho súdu účinný právny prostriedok nápravy, ktorým je dovolanie. Z podanej sťažnosti nevyplýva, že by sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podal dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, bolo by možné považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred podaním dovolania a rozhodnutím dovolacieho súdu aj ako predčasné. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sú tu aj dôvody na odmietnutie sťažnosti pre nedostatok právomoci podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2012